

Ο

όσιος Εφραίμ ο Σύρος, ο περίφημος διδάσκαλος του ασκητισμού, αποφάσισε κάποτε ν' αφήσει για λίγο την πολυπόθητη ησυχία του στην έρημο και να κατέβει στην πόλη. Είχε επιθυμία να προσκυνήσει τα άγια λείψανα που βίρκνονταν τότε στην Έδεσσα (της Συρίας), αλλά και να συναντηθεί με εκκλησιαστικούς άνδρες, για να συζητήσει μαζί τους δογματικές αλήθειες. Ζούσε σε μια εποχή, που η ορθή πίστη χτυπιόταν απ' όλες τις μεριές από φοβερές αιρέσεις.

-Κύριε, προσευχήθηκε προτού ξεκινήσει, στείλε μου μπροστά μου, καθώς θα περνώ την πύλη της πόλεως, έναν άνθρωπο που θα με διδάξει.

Μα τη στιγμή που έμπαινε στην πολυάνθρωπη Έδεσσα, ο πρώτος άνθρωπος που βρέθηκε στο δρόμο του, ήταν μια κοινή γυναίκα, που στάθηκε και τον κοίταζε αδιάντροπα.

Ο Όσιος παραπονέθηκε στον Κύριο, που παραχώρησε να βρει το αντίθετο απ' ό,τι είχε ζητήσει. Ύστερα γύρισε αυστηρό το βλέμμα του στη γυναίκα και της είπε απότομα, για να της προκαλέσει κάποια συστολή:

-Απορώ πώς δεν κοκκινίζεις από ντροπή που τολμάς να με κοιτάξεις με τόση επιμονή.

-Εγώ, του αποκρίθηκε εκείνη με ετοιμότητα, κάνω αυτό που μου ταιριάζει. Από την πλευρά σου πλάστηκα, εσένα πρέπει να κοιτάζω. Του λόγου σου όμως, που πλάστηκες από το χώμα, καλά θα κάνεις να έχεις διαρκώς το βλέμμα σου ριγμένο σ' αυτό.

Παίρνοντας τόσο σωστή απάντηση ο μέγας Όσιος, ευχαρίστησε μ' ευγνωμοσύνη το Θεό. Πιο ωφέλιμη διδασκαλία απ' αυτή δεν του χρειαζόταν πλέον ...

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr